

קובץ

האור לחיים

שנה שלישית

מאמרים ושיחות

מרן ראש הישיבה

הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

פרשת כי תשא תש"פ

זמני השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
19:05	18:23	17:31	י-ם
19:02	18:20	17:28	ת"א
19:03	18:21	17:29	חיפה
19:04	18:22	17:30	ב"ש

* לונהגים 40 דק': 17:11

הזמנים עפ"י לוח המאור בהוצאת מוסדות "אור החיים"

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455 (הזמנה טלפונית)

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00
קול הדף - 02-6400000 (שלוחה 9)
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',

יוכלו לפנות באמצעות מייל:
orhachaim4@gmail.com
או בטלפון: **02-5000455**
052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת כי תשא תש"פ

חלק מהמאמרים נלקטו ממונך הספר "משכני אהריך" - חומש שמוות

- 1 שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה
- פניני אור החיים הקדוש:
- 6 על כל פשעים תכסה אהבה
- פרשה למעשה:
- 8 הצדקה מכפרת עוון ומצילה מן המוות
- 17 זמירות השבת
- 20 ניסים גלויים וסבלנות גדולה

שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה

נפשו לה", הגשמיות והרוע מושפעים מהארץ למטה. לכן אמר הכתוב: "כי תשא את ראש בני ישראל", ללמד את עם ישראל לא להביט כל ימיהם על הארץ, אלא לשאת את ראשם כלפי מעלה, כפי שנאמר: "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה" (ישעיהו מ כו).

לפנינו מעשה נורא, המלמדנו מה קורה לאדם המביט על כל דבר במבט ארצי וקטנוני:

מיסד תנועת המוסר, רבי ישראל סלנטר זצ"ל, היה

גאון וצדיק עצום. תלמידו, הסבא מנובהרדוק, אמר כי אומנם כי אינו

כי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר נפשו לה' (שמות ל, יב).

בגמרא (בבא בתרא י"ע"ב) מובא: "אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא: 'ריבנו של עולם, במה תרום קרן ישראל?' אמר לו: בכי תשא".

באור הדברים: משה רבנו שאל את הקב"ה כיצד ניתן להרים את עם ישראל משפל חיי היומיום. הרי הם טוענים כי הם כה מיואשים, יש צרות רבות, טרדות ובעיות בלי סוף, מה יכול לרומם את ראשם של ישראל!?

אמר לו הקב"ה: "כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם ונתנו איש כופר

"אל תהיה שקוע

כל הזמן בעיניים

ארציים ונמוכים,

אלא שא את הראש,

חשוב על הנשמה,

ועסוק בעיניים

רוחניים!"

של העשיר. הוא הפך לאדם נכבד
וברבות הימים ארס את בנו עם ביתו
של המרא דאתרא.

הגיע מועד החתונה. רבנים וגאונים
רבים הגיעו לחלוק כבוד לרב ולגביר,
וכמובן, גם אנשי העיר הוזמנו. בין
הנוכחים הרבים היה גם הסנדלר
השני, הקולגה לשעבר של המחותר...
המחותנים עומדים תחת החופה.
לפתע ניגש הסנדלר אל הגביר, חלץ
את נעלו ושאל בקול, לפני כל
הנוכחים: "אמור לי, כמה יעלה לי
לתקן את הנעל הזו?..."

הגביר לא מסוגל היה לעמוד
בהשפלה. הוא התמוטט במקום ונפח
את נשמתו - תחת חופת בנו!

הסיפור המוזעזע הזה הוליד את תנועת
המוסר. אם עשויים בני אדם להגיע
למצב כזה - אמר רבי ישראל סלנטר
- אות היא שמוכרחים לטפל מן
השורש בעניין תיקון המידות!

הסביר רבי נטע ציינוירט זצ"ל, מאנשי
ירושלים של מעלה: לא קנאתו

יודע אם זכה לרוח הקודש, אולם יכול
הוא להעיד כי ראו בו, ברבי ישראל,
את כל המידות שהגמרא מונה כהכנה
לרוח הקדש: נקיות, זהירות וכו' עד
רוח הקודש.

רבי ישראל קבע לדורות את החינויות
שבלימוד המוסר ובהתבוננות בחובתו
של האדם בעולמו ובדרכי תיקון
המידות. כששאלו את הסבא
מנובהרדוק מה ראה רבי ישראל
להעמיד את לימוד המוסר כיסוד כה
עיקרי בחיי בני תורה, ומה גרם לו
להסתכל על תורת המוסר כאל
הבסיס של עבודת האדם, השיב
בסיפור נורא שארע בתקופתם:

בעירו של רבי ישראל חיו שני
סנדלרים עניים. ביניהם שררה ידידות,
וכל עוד היה מצבם הכלכלי והחברתי
דומה, לא היתה ביניהם קנאה ותחרות.
בשלב מסוים, החל מזלו של אחד
מהם לעלות, והוא הלך והתעשר עד
שהפסיק לגמרי לעסוק בתיקון
מונעלים, פתח מפעל וחי חיי עשירות.
השנים חלפו, והכל שכחו את עברו

על הנשמה, ועסוק בעניינים רוחניים!
 באחת ההזדמנויות הגיע אחד
 מתלמידי האדמו"ר הקדוש רבי
 יחזקאל מקאז'מיר זצ"ל אל רבו, ושפך
 את ליבו: "עד עתה הייתי יושב כל ימי
 בין כותלי בית המדרש, שקוע בעמלה
 של תורה. אולם עם השנים התרבו
 צאצאי, המשפחה התרחבה וכעת
 בלית ברירה עלי לצאת לעמל כפיי
 ולהביא טרף לבני ביתי. אך חושש אני
 מהניסיונות והמכשולים המצויים
 לרוב ברחובות ובשווקים. כיצד אנצל
 ממהמורות הזמן?"

אמר לו רבי יחזקאל: "דוד המלך
 אומר: 'יִגְיַע פְּפִיָּה פִּי תֹאכֵל אֲשֶׁרֶיךָ
 וְטוֹב לְךָ' (תהלים קכח, ב), אימתי אדם
 יכול לעסוק במשלוח ידו, ולהינצל
 מהויות העולם, כאשר רק כפיו
 עוסקות במלאכה, אך ראשו דבוק
 בה, באמונה ובתורה."

ניתן להמשיל את הדבר לציפור
 ששקעה עם כנפיה בביצה צמיגה,
 והחלה לשקוע בה יותר ויותר. אם
 כנפיה עדיין לא טבעו, בידה לצאת

והתפרצותו חסרת המעצורים של
 הסנדלר העני הביאו את רבי ישראל
 לעשות מעשה. התנהגות נפשעת כזו
 - נדירה היא, ואין לחשוש לה כל כך.

אבל מותו של העשיר, העובדה שהוא
 לא יכול היה להכיל את הבושה
 והתמוטט רק מפאת הביזיון - אלו
 מצביעים על חוסר היכלת לעמוד
 בניסיון, על תאוות כבוד שאי אפשר
 לעמוד בה: אתה כבר גביר מפורסם,
 בא בקשרי שידוכין עם הרב, עורך
 חתונה כה גדולה ומכובדת - ולא יכול
 להתגבר על השפלתו של עני מסכן?

כדי לעצור אנשים לפני שהם מגיעים
 למצב כזה - צריך היה להקים את
 תנועת המוסר.

לא פעם אנו שוקעים במחשבות
 ארציות: "איך אסתדר ואיך אחיה?
 מהיכן תהיה לי פרנסה וכיצד ארכוש
 דירה?" על כן באה התורה ואומרת:
 "כי תשא את ראש בני ישראל", אל
 תהיה שקוע כל הזמן בעניינים ארציים
 ונמוכים, אלא שא את הראש, חשוב

הַמָּקוֹם וַיֵּשֶׁם מְרֹאֲשֹׁתָיו וַיִּשְׁכַּב
בַּמָּקוֹם הַהוּא" (בראשית כח, יא). פרש
רש"י: "וישם מראשתי, עשאן כמין
מרזב סביב לראשו, שהיה ירא מפני
חיות רעות".

לכאורה יש להקשות, מה תועלת יש
באבנים המקיפות את הראש, כאשר
החיות הרעות עלולות להגיע אל הגוף
ולשסעו, חלילה?

אלא, שבצאת יעקב אבינו חרנה, לבית
לבן הרמאי המבקש לעקור את הכל,
היה ירא מפני 'חיות רעות'. הוא חשש

מהבוץ על ידי כנפיה, ואם גם כנפיה
טבעו בתוככי הבוץ, כל עוד ראשה
מבצבץ החוצה, היא יכולה לזעוק
לעזרה ולהינצל. אבל כאשר גם ראשה
נטמן בבוץ, שוב אין לה תקנה, ונגזר
דינה לטבוע במצולות הביצה.

כך האדם, כל זמן שראשו עסוק
בדברי תורה ובקיום המצוות, יכול
הוא לעלות ולהתעלות.

על פי זאת ניתן לפרש את הפסוק
שנאמר על יעקב אבינו: "וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם
וַיִּלֶן שָׁם כִּי בָא הַשָּׁמַיִם וַיִּקַּח מֵאֲבָנֵי

קמחא דפסחא

למשפחות נזקקות
ולאברכים עמלי תורה!

בהידור
רבי!

חג הפסח הבעל"ט מתקרב, ואיתנו הוצאות החג הגדולות
לקיום מצוות החג בהידור ובשלימות.
כמידי שנה מוסדות אור החיים מחלקים אלפי מנות "קמחא דפסחא"
לאברכים עמלי תורה ולנזקקים

התקשרו ותרמו בעין יפה

02-5000455

גם אתם יכולים להיות שותפים
במצות הגדולה!

עושה פה?“, והגאון מטשעבין השיב:
”אני סוחר“.

”אתה סוחר?“ היה הרב תמה, שהלא
ראה לפניו גאון עצום בתורה, וכיצד
יתכן שעוסק הוא במסחר?!

אולם הוא אשר אמרנו: ”יגיע פפיקד“ -
רק הכפיים עוסקות במלאכה, אך
הראש נתון כולו בתורה. הגאון
מטשעבין לא הניח לעצמו לשקוע
במסחר, אלא גם אז המשיך לעמול
בתורה.

ואכן, זכה שכעבור כמה שנים אינה
הקב”ה לידו והגיע לארצנו הקדושה,
הקים ישיבה גדולה ויכול היה לעסוק
אך ורק בתורה הקדושה, כפי שאייתה
נפשו.

מאוד פן יאבד את תומתו ואת
אמונתו, כי מי יודע מה מצפה לו שם.
על כן עשה 'שמירה מעולה' סביב
לראשו, כי, כאמור, כל הזמן שהראש
לא 'שקע', עדין אפשר לו לאדם
לזעוק לעזרה ולהצילה.

הגאון מטשעבין זצ”ל היה בעל מוח
חריף מאוד ועסק בתורה בכל כוחו.
אולם, הוריו היו עניים מרודים והיה
חייב לסייע בפרנסת ביתו. אולם על
לימוד התורה לא הסכים לוותר בשום
אופן.

כך היה נודד מעיר לעיר למכור את
סחורתו. בכל מקום שהגיע, היה נכנס
קודם לרב העיר ומפלפל עימו בלימוד
שעה ארוכה.

הרב היה מתעניין: ”מי אתה? מה אתה

על כל פשעים תכסה אהבה

איש ואמרו ז"ל (שבת ס"ד.) שלא נמצא בהם אדם שחטא, ונתנו איש כופר נפשו לה' אשר חטא על הנפש, בפקוד אותם פירוש כמשמעו, וטעם אומרו ונתנו בתוספת וא"ו לצד שצריך קודם הכרת החטא כי לא טוב עשה וחטא בנפש ואחר כך יתן כופר נפשו לה'.

בפרשתנו - אומר ה"אור החיים" הקדוש - אינה שנויה כסדר המאורעות. נשיאת הראש המובאת בראש הפרשה, הייתה לאחר מעשה העגל, המובא בהמשך הפרשה, שהרי משה נצטווה למנותם מחמת מעשה העגל.

יש להתבונן, אומנם "אין מוקדם ומאוחר בתורה", אך מה ראתה התורה להקדים את נשיאת ראש בני ישראל למעשה העגל? נראה שמשום כבודם של ישראל, פתחה התורה דווקא ב"כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", ודחקה את מעשה העגל להמשך הפרשה, כדי שלא תזדקק

כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְפָקְדֵיהֶם (שמות ל, ב).

אומר אור החיים הקדוש:

ויתבאר הכתוב על פי דבריהם ז"ל, כי החוטא גורם בחטאו כפיפת ראשו, כי בחינת הרע מהותה היא אל ארץ תביט כי שפלה היא ובחינת הקדושה היא נשיאת ראש והרמת המהות והאיכות, ותמצא שאמר הכתוב (בראשית כ"ג י"ז) ויקום שדה עפרון, ודרשו ז"ל (ב"ר פנ"ח) 'קימה היתה לו', והנה להיות שמצוה זו באה אחר מעשה העגל, וכמו שדייק הכתוב באומרו ונתת אותו על עבודת אוהל מועד ואמרו זכרונם לברכה (רש"י) מכאן שנצטווה למנותם אחר מעשה העגל, והוא מה שאמר כי תשא לשון נשיאות ראש על דרך אומרו (בראשית מ' י"ג) ישא פרעה את ראשך שהוא לשון מעלה, שתשא ראש בני ישראל שראשם נמוך לצד חסרונם במעשה העגל, והוא אומרו לפקודיהם על דרך אומרו (במדבר ל"א מ"ט) ולא נפקד ממנו

ותזכיר את עוונם של ישראל.

במעשה העגל היתה נפילה רוחנית גדולה מאוד לעם ישראל, שהרי "כל המודה בעבודה זרה - ככופר בכל התורה כולה" (ספרי דברים נד), ונחשב להם כאילו עברו את כל העברות שבתורה.

מטעם זה, במצוות מנייתם של ישראל נקטה התורה לשון "כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". לומר להם: על אף שנפלתם בחטא, מכל מקום סופכם

לשוב למעלתכם הראשונה, כלשון שאמר יוסף לשר המשקים: "יִשָּׂא פְרֹעָה אֶת רֹאשׁוֹ וְהִשְׁבִּיךָ עַל פְּנֵיךָ" (בראשית מ, ט).

מכאן נלמד עד כמה גדולה אהבת ה' לעם סגולתו ועד כמה גדולים רחמיו וחסדיו עליהם. אף על פי שחטאו לו בחטא נורא, שחומרתו כחומרת כל החטאים שבתורה גם יחד, בכל זאת פתח להם פתח של תשובה והבטיח להשיבם על כינם כבראשונה.

הצדקה מכפרת עוון ומצילה מן המוות

תפילה להצילו.

בהמשך היום, בעודם יושבים, שוב עברה שם הקבוצה, ואותו אדם הלך בתוכה, חזר בשלום! נדהם אבלט לגלות ששמואל צדק בדבריו, וביקש מאותו אדם להוריד את משא התבן שנשא על גבו. הורידו את המשא - וגילו בתוכה נחש מת. הנחש שאמור היה להרוג אותו!

שאלו שמואל: "איזה מעשה טוב עשית היום, שבזכותו ניצלת ממוות?"

סיפר לו האיש: "כל יום היינו מכניסים כל בני החבורה יחד פת לסל ואוכלים, ואחד היה גובה את הפת מכולם. היום ארע שלאחד מאיתנו לא היתה פת והוא התבייש. אמרתי להם: אני אעמוד לגבות את הפת ואשימנה בסל. כאשר הגעתי לאותו אחד שלא היתה לו פת, עשיתי את עצמי כאילו אני גובה ממנו פת, והשלמתי את חלקו משלי, וכל זאת כדי שלא יתבייש".

לִתַּת אֶת תְּרוּמַת ה' לְכַפֵּר עַל נַפְשֹׁתֵיכֶם (שמות ל, טו).

רבים מחפשים דרכים לתיקון וסגולות לכפרת עוונות, בעוד שהתורה אומרת לנו במפורש: "הַעֲשִׂיר לֹא יִרְבֶּה וְהַדֵּל לֹא יִמְעִיט מִמִּחְצִית הַשֶּׁקֶל ... לְכַפֵּר עַל נַפְשֹׁתֵיכֶם". (שמות ל, טו)

מה יכפר על נפשותיכם? מחצית השקל, מצוות הצדקה! הצדקה מכפרת עוון ומצילה ממוות, אפילו ודאי.

הגמרא (שבת קנו ע"ב) מספרת שפעם ישב שמואל עם אבלט - שהיה נוכרי וחוזה בכוכבים, ועברה על פניהם קבוצת פועלים שהלכו לאגם לקצוץ קנים. הצביע אבלט על אחד מהם ואמר לשמואל: רואה אני בכוכבים שאדם זה ילך ולא יחזור, כי ישכנו נחש וימות.

ענה לו שמואל: אם יהודי הוא - ילך ויחזור, לפי שאין מזל לישראל, ותועיל

המדינה, וביקשו להסתופף בצילו של
המהרש"א.

כשנעשה המקום צר מלהכיל את
התלמידים המרובים, החליטו פרנסי
הקהילה לבנות בישיבה בית מדרש
חדש, שיהיה גדול ומרווח מן הראשון.
אחד מצדיקי העיר, שהיה עניו ונחבא
אל הכלים, הגיע בסתר לבית הגבאי
והודיעו, כי הוא מבקש לקנות את אבן
הפינה שממנה יתחילו לבנות את בית
המדרש הגדול, אולם אינו חפץ
שאנשי העיר ידעו מכך. הוא ביקש
מהגבאי שכאשר תערך המכירה
לזכות את הרבים בהשתתפות בבניה,
יציע הגבאי במקומו את המחיר, כדי
שאיש לא ידע כי הוא הקונה. והוא
נקב במחיר אסטרונומי, שאף אחד
אינו יכול להציע...

כאשר הכריז הגבאי כי אבן הפינה
נקנתה על ידי אחד מאנשי העיר,
החפץ בעילום שמו, בסכום עצום, היו
כולם תאבים לדעת מיהו האיש. אולם
הנדיב נותר באלמוניותו. לשם כך הוא
אף ויתר על הזכות להניח את אבן

אמר לו שמואל: מצווה עשית,
ובזכותה ניצלת ממוות. יצא שמואל
ודרש: "וַיִּצְדָּקָה תַצְיִיל מִמּוֹת" (משלי י'
ג), ולא ממיתה משונה [בלבד], אלא
ממיתה עצמה!".

מצוות הצדקה כוחה רב, והיא פועלת
ישועות מעבר לדרך הטבע. הכרתי
אדם שבמשך שנים רבות המתין
לזיווגו, וכבר היה מוכן לקבל הצעות
של שידוכים שעבורם זהו שידוך שני.
אמרתי לו שינסה להתחזק ברוחניות,
ולעשות דבר יותר מן הנדרש והרגיל,
וגם מן השמים ינהגו איתו למעלה
מדרך הטבע הרגילה.

הבחור קיבל את הדברים ופיזר צדקות
מעל ומעבר לנדרש ממנו, ולאחר
תקופה קצרה קיבל הצעת שידוך
מצויינת, והקים בית נאמן בישראל.

המהרש"א זצ"ל נודע בגאונותו
המופלאה ובעומק עיונו העצום. הוא
היה רב ואב"ד בעיר אוסטראה וזכה
לייסד שם ישיבה גדולה. לישיבתו
נקבצו ובאו טובי בני התורה מכל רחבי

כשגדל הילד ונעשה נער, הוליכו אביו אל ישיבת המהרש"א, אולם האחראים סרבו לקבלו וטענו שהילד עדיין רך בשנים, ועדין לא הגיעה העת להכניסו לישיבה.

מיהר האיש לבית המהרש"א, וסיפר לו כי מנהלי הישיבה ממאנים לקבל את בנו. זכר המהרש"א את האיש וכן את הבטחתו, וציוה על מנהלי הישיבה לקבל את בנו. הם כמובן, לא העזו להמרות את פי המהרש"א, ונאותו לקבל את הנער.

זכה האיש להיפקד בבן זכר, ואף זכה לכך שבנו ילמד בישיבתו של המהרש"א. כי כאשר ישנה מסירות נפש לצדקה זוכים לישועות גדולות!

שלמה המלך בחוכמתו אמר: "שִׁלַח לְחֶמֶד עַל פְּנֵי הַמַּיִם כִּי בְרַב הַיָּמִים תִּמְצָאֶנּוּ" (קהלת יא, א).

מי שנותן צדקה אינו מפסיד מהנתינה! אדרבה, הצדקה היא כמו ה"מלח" שמקיים את התבשיל, והיא זו המקיימת את ממונו של האדם, ואף נותנת לו חיים.

הפינה וכיבד בכך את המהרש"א.

גם המהרש"א חפץ מאוד לדעת מיהו הנדיב הצדיק שפיזר מממונו למטרה הקדושה, וכדי להגדיל את יקרת המצווה וערכה ביקש שלא יתגלה שמו ברבים. לכן, ביקש הוא באופן אישי מהגבאי לגלות רק לו מי הוא האיש. ואכן בהסכמת התורם גילה הגבאי למהרש"א את שמו.

המהרש"א ביקש מהגבאי להודיע לתורם כי ברצונו לשוחח עימו. כשהגיע האיש לבית המהרש"א סיפר הוא, כי אומנם איננו עשיר, אולם כיון שלא זכה לצאצאים, החליט לנדב מממונו לבניית בית המדרש החדש של הישיבה באוסטראה.

המהרש"א שמע זאת, וברכו כי זכות המצווה תעמוד לו, שיזכה לבן זכר, ולא זו בלבד אלא יזכה שבנו ילמד בישיבה, שאת אבן פינתה קנה בכסף מלא.

וכך היה. ברכתו של המהרש"א התקיימה, וכעבור תקופה קצרה נולד לאיש בן זכר.

מעטפה נוספת בידו ואמר: "כבוד הרב! במעטפה יש את כסף המעשר ממתנה נוספת שקיבלנו זה עתה. אחד הדודים שהשתתף בחתונה, שלח רק עכשיו את מתנתו לחתונה".

"אומר לרב את האמת", הוסיף. "לא הבנתי מדוע הדוד הזה לא הביא מתנה לחתונה, אבל דנתי אותו לכף זכות, כנראה משום איזושהי סיבה מוצדקת... כבר 'התייאשתי' ממנו... והנה כעבור חודש מהחתונה, הוא הגיע אלי, מתנצל כולו על האיחור, ובידו מעטפה".

"משפתחתי את המעטפה גליתי שיש בתוכה בדיוק את אותו הסכום שנתתי לכבוד הרב כ'מעשר כספים' בפעם הקודמת, סכום שהוא מעל ומעבר למה שצפיתי לקבל ממנו. ואת המעשר ממנה הבאתי עתה..."

"ונתנו" - "ונתנו". אדם שנותן - נותנים לו. הכל חוזר בחזרה, ובגדול.

כבר אמרו חז"ל (בראשית רבה ט, יא): "כל המידות בטלו, מידה כנגד מידה - לא בטלה". המתכוון לקבלת הברכה,

לא אחת עמדתי משתומם מול מעשי צדקה נפלאים, בהם ראו הנותנים - עין בעין - את התגשמות ההבטחה "ונתנו - ונתנו".

הגיע אלי חתן שהתחתן לא מכבר, ובידו מעטפה.

"כבוד הרב", כך אמר לי, "במעטפה יש את כספי המעשר מהכספים שקיבלנו לחתונה. אני מעוניין, בלי נדר, להקפיד על 'מעשר כספים'.

אמרתי לו: "הרי אני מכיר אותך. דירה אין לך. פרנסה אין לך. צרכים מינימאליים לבית עדין חסרים לך. מדוע לא תשתמש בכספי המעשר לצורכי קיומך?"

"רבי! אני מעוניין בכל ליבי לקיים מצוות מעשר כספים. ובאשר לצרכי הפרטיים - היד ה' תקצר?" אמר ונתן את תרומתו הנכבדה.

וכי יעלה על דעת מאן דהו שהקב"ה לא ירעיף עליו שפע של ברכה?

כעבור חודש ימים הוא שב אלי.

ולתת" רק מרוויחים!

דוד המלך אומר בתהלים (כג, ו): "אֵךְ טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָּל יְמֵי חַיָּי". אדם שנותן צדקה, וגומל חסד בממונו, מביא את עצמו למצב שהחסד "רודף" אחריו, ורוצה "להידבק" בו... אחרי ה"ונתנו" שלו - ה"ונתנו" בכיוון השני "רוצה לבוא"...

ועדיין - גם מי שניחן בלב טוב שרוצה לתת - צריך להתפלל לה' שיכון אותו לתת למקומות הנכונים, למקומות של תורה וקדושה.

להרעפת השפע הוא: "ויתן, ויחזור ויתן", בלי חשבונות...

זה בהחלט דבר לא פשוט ולא קל. אך טבעי הוא שלכל אחד יש את החשבונות שלו: "גם לי אין פרנסה"; "אני נצרך לא פחות ממנו"; "אני חוסך כל פרוטה לקנות לעצמי דירה, איך אני יכול לתת..." וכדומה.

דרושה עבודה כדי לשנות את המבט, לשנות את התפיסה. להפנים שלעולם - אבל לעולם - לא מפסידים מלתת. ולא רק מלתת, אלא גם "מלתת ולחזור

קמחא דפסחא

למשפחות נזקקות
ולאברכים עמלי תורה!

בהידור
רב!

חג הפסח הבעל"ט מתקרב, ואיתנו הוצאות החג הגדולות לקיום מצוות החג בהידור ובשלימות.

כמידי שנה מוסדות אור החיים מחלקים אלפי מנות "קמחא דפסחא" לאברכים עמלי תורה ולנזקקים

התקשרו ותרמו בעין יפה

02-5000455

גם אתם יכולים להיות שותפים
במצות הגדולה!

בעירו גר תלמיד חכם עני מרוד, שביתו התארסה בשעה טובה ומוצלחת, ומועד החתונה קרב ובא. הוא התחייב לתת לה נדוניה, אך לא הייתה בידו פרוטה לפרוטה.

במהלך נסיונותיו לגייס כספים, הציעו לו שינסה את מזלו אצל נדיב הלב מר דב אורנשטיין, וכך, באמת, עשה: הוא סר לביתו, דפק על דלת ביתו המפוארת, והלה קיבלו בסבר פנים יפות.

הוא החל לגולל באוזניו את מצבו הקשה, ובסייעתא דשמיא נשא חן בעיניו, ומר אורנשטיין הסכים לשלם לו את כל הוצאות החתונה. אולם תנאי אחד התנה: שגם הוא יזמן להשתתף בשמחה.

אותו תלמיד חכם - שנדהם מנדיבות ליבו של העשיר - הבטיח, תוך כדי שהוא מרעיף עליו ברכות חמות, שכמובן, הוא לא ישכח להזמינו לחתונה.

מה נאמר ומה נדבר? ההכנות הקדחתניות לחתונה, העיסוקים

יש כאלו, הרחוקים משמירת תורה ומצוות, שהם אומנם בעלי חסד ותורמים מהונם, אך הם תורמים לכל מיני שטויות והבלים, למועדוני ספורט ולבתי תרבות קלוקלים, שהשם ירחם.

צריך תפילה מיוחדת שלא להיכשל בעניים שאינם מהוגנים, ולזכות לעשות עם הכסף צדקה אמיתית, שהקב"ה חפץ בה.

מעלת הצדקה גדולה עד מאוד, וכבר אמר שלמה המלך ע"ה (משלי י, ב):
 "וְצִדְקָה תַצְלִיל מִמָּוֶת".

בעניין זה מביא רבינו עובדיה יוסף זצ"ל מעשה מפלא בספרו "מאור ישראל - דרושים" (עמוד קצא) על מר דב אורנשטיין, האיש שעל שמו נקראים "בתי אורנשטיין" בשכונת גאולה בירושלים. המעשה ארע לפני יותר ממאה שנה, ומעשה שהיה כך היה:

מר אורנשטיין היה עשיר גדול ונדיב לב. כל עני שהיה בא לפניו, קיבל ממנו נדבה בעין יפה.

זהב וכסף, תכשיטים ויהלומים.

השודדים תכננו שלאחר שיסיימו את מלאכתם, הם יהרגו את מר אורנשטיין ואשתו כדי שהללו לא ילשינו עליהם למשטרה.

לפתע, בעודם ממלאים את שקיהם, שמעו קולות של תופים ומחולות, וסברו שהמשטרה הכינה להם מארב, והיא בדרכה לתפוס אותם... מיד עזבו את הכל, ונסו בבהלה כל עוד רוחם בם, בידיים ריקות.

התברר כי חייו, חיי אשתו, וכל ממונו ניצלו בזכות מעשה הצדקה שעשה!

הגמרא (בבא בתרא י"א ע"א) מספרת על רבי בנימין הצדיק, אחד מן החכמים, שהיה אחראי על קופה של צדקה.

פעם באה אישה אחת ואמרה לו: "רבי, פרנסני", ורבי בנימין ענה לה בצער שלא נותר מאומה בקופת הצדקה.

אמרה לו: 'רבי, אם לא תתן לי, אישה ושבעת בניה מתים ברעב! אין לנו

הרבים, הטרדה והלחץ, גרמו לכך שהתלמיד חכם שכח להזמין את העשיר.

רק לאחר שהסתימה החופה והתחילו הריקודים - נזכר...

הוא הרגיש נורא ואיום על העוול המחפיר שעשה...

ללא שהיות - עצר את הריקודים, וביקש מהמוזמנים שיתלוו אליו, עם תופים וחצוצרות, אל ביתו של העשיר, כדי להזמינו להשתתף בשמחה. "טוב מאוחר מלא כלום", אמר לעצמו...

כשהגיעו לבית הם ראו מחזה מוזעזע: מר אורנשטיין ואשתו היו כפותים בידיהם וברגליהם למיטה, כשהם כמעט ללא רוח חיים.

מר אורנשטיין סיפר שנכנסו שודדים לביתם, כפתו אותו ואת אשתו, ואימו על חייהם אם לא יגלו את מקומה של הכספת שבביתם.

בלית ברירה הוא נאלץ לגלות להם את המקום, והם החלו לרוקן את תכולתה:

"כל הנותן פרוטה לעני מתברך בשש ברכות, והמפייסו בדברים מתברך ב"א ברכות". המפייס הוא מי שמרגיע את העני ומעודד את רוחו, וכמובן שמדובר באדם שגם נתן, ולא רק אמר "ה' יעזור, אל תדאגו" ולא נתן כלום...

כשמכפילים שמונה נפשות באחת עשרה ברכות, מקבלים שמונים ושמונה ברכות. כל ברכה היא זכות לשלשה חדשים.

יוצא, אפוא, שבנימין הצדיק היה זכאי למאתיים ששים וארבעה חודשי חיים נוספים, וכשנחלק אותם לשנים-עשר חודשים בשנה, נקבל עשרים ושתים שנה! בדיוק כפי שקיבל.

אדם שמחזיק בצדקה - חי בזכותה!

"ונתנו - ונתנו" - מידה כנגד מידה.

לסיום, נספר מעשה מפעים שהתפרסם מאוד בשעתו:

היה זה בערב חג הפסח. אברך בעל משפחה ברוכת ילדים, הגיע לחג עם

שום דבר לאכול!

מיד עמד רבי בנימין הצדיק ופרנסם משלו.

לימים חלה רבי בנימין הצדיק ועמד להיפטר מן העולם.

עמדו מלאכי השרת ואמרו: ריבוננו של עולם, אתה אמרת 'כל המציל נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא', ו'צדקה תציל ממות', והנה כאן, אדם שזכה להחיות ולפרנס אישה ושבעת ילדיה, ימות בימים מועטים!?! ואכן, מיד פסקו לו שיחיה עוד עשרים ושתים שנות חיים!

ומדוע דווקא עשרים ושתים שנה?

הגאון מוילנא זצ"ל באר זאת על פי דברי הגמרא (סוטה כ ע"א) "אם יש לה זכות היתה תולה לה", כלומר, אם לאישה הסוטה יש זכות מצווה שקיימה - בכוחה לדחות את מותה בשלושה חודשים.

בנימין הצדיק נתן צדקה עבור שמונה נפשות - אישה ושבעת בניה, ועל צדקה אומרת הגמרא (בבא בתרא ט ע"א):

זעק לעזרה, הזמינו שרותי הצלה, ובנסי ניסים הילד שב לחיים. "אם היה נשאר שם עוד שתי דקות - לא היה את מי להציל", אמרו כוחות ההצלה לאב ההמום.

התברר, שלאחר שרוקנו את המקפיא וניקוהו לפסח, הכניסו לתוכו את העופות לחג, והפעילו בחזרה. הילדים שיחקו במחבואים, והמקפיא, שהיה כמעט ריק, נראה היה לילד כמקום מחבוא מצויין. נכנס, ולא הצליח לצאת [את המקררים של פעם ניתן היה לפתח רק מבחויץ].

מצוות הצדקה הצילה את הילד, והושיעה אותו בתזמון מדוייק!

שני מגשי עוף בלבד עבור כל משפחתו - עשר נפשות.

והנה פונה אליו שכנתו האלמנה, אישה עם שלושה ילדים ומספרת לו שילדיה ציפו בכיליון עיניים לחג, כדי לקבל מנה בשרית, אך היא לא הצליחה להשיג עוף או בשר בשבילם. היא פרצה בבכי, והתחננה אליו שיעזור לה.

נכמרו רחמיו של האברך, והחליט לתת לה חלק מן העוף שהיה לו.

ניגש למקפיא, פתח אותו, וגילה בפנים את... בנו בן השלוש קפוא לגמרי!

זמירות השבת

בכלל ה"ואנוהו" של שמירת השבת, נכללת גם שירת זמירות השבת. השירה מרוממת ומיפה את השבת. לפיכך ראוי ונכון להדר ולשיר, בכל סעודות השבת, את הזמירות, ובפרט כאשר יש אורחים שמשתתפים בסעודה.

שאלתי פעמים רבות תלמידים שלומדים בישיבה, מה גרם להם להידבק בתורה, להתפעל מהישיבה, ולרצות ללמוד בה?

רבים מהם ענו את אותה התשובה: "כשבאנו פעם ראשונה להתארח בישיבה, התפעלנו במיוחד מהשירה האדירה שבקעה מפיהם של תלמידי הישיבה בסעודות השבת!

היה ניתן לראות, עין בעין, איך בזמן השירה הם, כביכול, מתנתקים מהעולם הזה, וכאיש אחד בלב אחד מטפסים לעולמות עליונים, רוחניים, שכל הבלי העולם הזה לא ישוו להם.

וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם (שמות לא, טז).

כל יהודי, המקיים מצווה, צריך להשתדל לעשותה במרב ההידור, וכמו שדרשו חז"ל (שבת קלג ע"ב) על הכתוב (שמות טו, ב): "זֶה אֶ-לֵי וְאֲנֹהוּ": "התנאה לפניו במצוות; עשה לפניו סוכה נאה, ולולב נאה, שופר נאה, ציצית נאה, וספר תורה נאה".

אבי אביו של רש"י, רבי יעקב ברבי יקר, היה מנקה את הריצפה שלפני ארון הקודש בבית הכנסת עם שער הזקן, כדי לקיים בגופו ממש את "ואנוהו - התנאה לפניו במצוות". בזכות זה הוא זכה לצאצא שהאיר את כל התורה כולה, והפך אותה לנאה יותר, מבוארת יותר, מובנת יותר. "מידה כנגד מידה לא בטלה" (בראשית רבה ט), והוא שיפה את ארון הקודש, שספר התורה מונח בתוכו, זכה לצאצא שיפה את כל התורה כולה.

עם כל זה, היה נוהג לספר שהקפיד לשיר זמירות שבת בצוותא עם ילדיו.

עם כל דבקותו הגדולה בתורה, עם כל החידושים שהתחדשו לו במהלך הלימוד בשבת - הוא מצא לנכון

להקדיש זמן לזמירות שבת!

אם עבורו לא היה זה "ביטול תורה" - מה נענה אנחנו?

על אחד מגאוני עולם, שחלק נכבד מעולם התורה ומראשי הישיבות נשען עליו, מספר כי בנו היחיד לא יצא תלמיד חכם, בלשון המעטה. והוא בעצמו הסביר שהסיבה לכך היא, משום שלא נהג לשיר זמירות שבת בסעודות. היה "חבל לו על הזמן"...

"משום כך", אמר, "לא זכה בני להיסחף אל תוך הרגש המיוחד, אל תוך האווירה המרוממת, שאותה ניתן להשיג רק בזמירות".

ידוע על גדולי עולם, מהם אדמו"רים מפורסמים, שהיו נסחפים אל תוך השירה, עד כדי שניתן היה לראות עליהם את התפשטות הגשמיות.

הרגש, שהתלווה לשירה, סחף אותנו "לטעום" שבת נוספת שכזו... בפעם השנייה זמזמנו ביחד עם הבחורים, ובפעם השלישית כבר שרנו איתם בקול רם, בהתלהבות ובקדושה.

הרגשנו: זהו זה! אנחנו נשארים כאן! הרגשנו שאיפה אחת בלב: 'שבתי בבית ה' כל ימי חיי' ומתוך שאיפה זו נשארו ללמוד בישיבה, כתלמידים מן המניין".

טעות נפוצה נשמעת לעיתים מפיהם של אנשים: "לא חבל על הזמן? הלא במקום לשיר יכול אני להספיק ללמוד עוד חצי דף גמרא!"...

זוהי טעות גמורה!

מרן הגר"ע יוסף זצ"ל, שאהבת התורה בערה בו, "אַשְׁתְּמִיד תִּנְקַד עַל הַמְזַבְּחַ לֹא תִכְבֶּה" (ויקרא ו, 1), "בְּאֵהֶבְתָּהּ יִשְׁגָּה תְּמִיד" (משלי ה, יט) - העיד על עצמו שהיסודות לכל מה שלמד באמצע השבוע התחדשו לו בשבת, ובמוצאי שבתות היה יושב עד עלות השחר וכותב את כל החידושים שהתחדשו לו בשבת!

הזמירות תורמות לפיתוח הרגש, להתרוממות הנפש ולהעצמת הקדושה, דברים שכל יהודי זקוק להם לעבודת השי"ת.

הזמירות הינן חלק בלתי נפרד מ"ואנוהו - התנאה לפניו במצוות" - עשה לו שבת נאה.

בהתבוננות על פניהם ניתן היה לראות שהם שרויים "בעולמות עליונים", והיו מהם שפשוט שרתה עליהם רוח הקודש!

לפיכך, אסור, בשום פנים ואופן, לזלזל בזמירות השבת! יש להקדיש להם זמן מכובד, ולא לטעות שחלילה יש בהם איזשהו סרך של ביטול תורה.

קמחא דפסחא

למשפחות נזקקות
ולאברכים עמלי תורה!

בהידור
רבי!

חג הפסח הבעל"ט מתקרב, ואיתנו הוצאות החג הגדולות לקיום מצוות החג בהידור ובשלימות. כמידי שנה מוסדות אור החיים מחלקים אלפי מנות "קמחא דפסחא" לאברכים עמלי תורה ולנזקקים

התקשרו ותרמו בעין יפה

02-5000455

גם אתם יכולים להיות שותפים
במצות הגדולה!

ניסים גלויים וסבלנות גדולה

"קומו צאו מתוך עמי", (יב, לא), ומבקש שיתפללו גם עליו... אינני מעכל את המציאות הזו! איך אותו עריץ, שודד ורוצח, מתקפל לפני אלוקי ישראל?! אין זאת אלא שיד ה' נמצאת כאן, והוא מכוון את הכול.

והנה, עם ישראל שראו במו עיניהם את המציאות הניסית הזו, שחוו את קריעת ים סוף, ועמדו במעמד הר סיני - עומדים ואומרים מול עגל זהב: "אלה אלוקי ישראל"...

המציאות הזו של ההתכחשות לדבר שראו במו עיניהם הינה בלתי נתפסת!

אומנם לדאבוננו, אין זה מקרה חד פעמי. שוב ושוב אנו רואים אנשים שמסוגלים לעצום עיניים מול ניסים גלויים, ולכפור במציאות האלוקית.

במנהרות הכותל, סמוך למקום בית קודשי הקודשים, יש אבנים שכל אחת מהן באורך שבעה עשר מטרים

וַיֹּאמְרוּ אֵלֶּה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל (שמות לב, ד).
בפרשה זו מסופר על המעשה הנורא ביותר שארע בתולדות עם ישראל, מעשה שגרם לכל הגלויות והצרות של עם ישראל, מני אז ועד עצם היום הזה.

עם ישראל הוצאו מארץ מצרים על ידי הקב"ה, וראו במו עיניהם את כל הניסים והנפלאות שעשה הקב"ה במצרים.

עצם הוצאתם ממצרים היתה נס ופלא, אשר יתרו - שהיה מיועציו הבכירים של פרעה - כבר אמר עליו "ברוך ה' אֲשֶׁר הִצִּיל אֶתְכֶם מִיַּד מִצְרַיִם וּמִיַּד פְּרַעֲה־...: עֲתָה יִדְעֵתִי כִּי גָדוֹל ה' מְפַל הָאֱלֹהִים..." (יח, י-יא). יתרו אומר: אני, שהייתי יועץ אישי של פרעה, אומר לכם, שהדבר הזה לא יתכן! מעולם לא יצאו עבדים ממצרים, וכאן לא רק שהם יוצאים, אלא עוד עושים זאת ברכוש גדול, והמלך בכבודו ובעצמו אומר להם:

ההסברים המתפתלים והמסובכים, והוא קרא לעברו: מתקבל יותר על הדעת שלא הגלגלים הרימו את האבן הזו, אלא ה' הביא להם אותה או ששלח מלאכים שישאו אותה. זו עוצמה רוחנית, ואין כאן כוח פיזי! והדבר ברור כשמש. אלף אנשים לא היו מצליחים להרים אבן ענקית כזו! כשהביאו נבוכדנצר ואספסיאנוס מיליוני חיילים, וכולם היו מקלעים את החומה, הם לא הצליחו להפיל אפילו אבן אחת! ועל עוצמות רוחניות לא שואלים שאלות. משום שאין גבולות לעוצמה רוחנית!

אנשים שאינם רוצים להודות באמת הזו, מסוגלים לראות ניסים מול עיניהם ולהתכחש לאמת, תוך שהם מוצאים תירוצים שונים ומשונים להסבר הארועים השונים.

משה רבנו בקע ים סוער לפני מיליוני בני אדם. נסו לדמיין את הים באילת, ים סוער שעומקו הממוצע מגיע לחמש מאות מטרים, והנה הוא נבקע לשנים...

ומשקלה מאות טונות. אין שום הבנה איך הורמו האבנים הללו, ולא ברור איך הניחו אחת על גבי חברתה בלי מנופים חשמליים. הבאור היחיד בזה הוא שהקב"ה סייע בידם.

בכל זאת סיפר לי אדם ששמע את הסבריו של מדריך טיולים, איך מתייחסים לזה אנשים המתחמקים בכל מחיר מן האמת.

אותו מדריך האריך לתאר את התקופה הצלבנית והביזנטית, וכמעט לא הזכיר את בית המקדש שהיה שם. הדבר היחיד שידע לומר על בית המקדש הוא, שהיה כאן בית שבו התפללו היהודים, והקריבו בו כבשים... ניסו לשאול אותו: "מה יש לך לומר על הדבר העוצמתי הזה, של אבן ענקית, ומעליה עוד אבן ענקית? זה הרי דבר בלתי נתפס! גם המנוף הגדול ביותר בעולם לא מסוגל להרים אבן כזו! והמדריך ענה: היו להם כל מיני גלגלים על גבי עצים..."

בשלב מסוים קצה נפשו של השומע, שהיה אז רחוק מתורה וממצוות, מן

יוצא, אפוא, שמי שמנסה למצוא לארועים שעליהם מספרת התורה הסברים טבעיים, יוצר את הפרדוקס הגדול ביותר...

עם ישראל, אשר ראו במו עיניהם את הניסים הגדולים, ובכל זאת מסוגלים היו לעמוד ולקרוא: "אֵלֶּה אֲלֹקֵיךָ יִשְׂרָאֵל", לא מחכמה עשו זאת.

וַיֵּרָא הָעָם פִּי בַיָּשׁ מִשֶּׁה לְרַדֵּת מִן הַהָר (לב, א)

משה רבנו אומר לכלל ישראל, כי הוא אמור להגיע לאחר ארבעים יום, והנה חולפים ארבעים הימים, לפי חשבונם של כלל ישראל, ומשה רבנו לא מגיע. השטן ניצל את ההזדמנות, והראה להם, כביכול, את משה רבנו מוטל במיטה מת.

מה עושים כלל ישראל?

יש להם במחנה את אהרן הכהן, יש להם את חור, יש להם את זקני ישראל, אבל הם רוצים מנהיג חדש. דרך חדשה. להחליף את משה רבנו! אין

ועדין יש כאלו שמפקפקים באמונתם בה!

למען האמת, פקפוקי האמונה שלהם מעידים על חוסר חוכמה וליקוי בסיסי בהבנה. סיפרו ל"בעל שם טוב" הקדוש שישנו כופר אחד שמתיימר "להסביר" שקריעת ים סוף נעשתה כתוצאה מכוכב שירד מן השמים, ויורד אחת לכמה מאות שנים. והוא גרם שיהיה בים שפל, ולאחר מכן תבוא גאות. כמו כן הוא גורם לכל מיני מפלים שיווצרו בתוך הים, ובכוחו אפילו ליבש לזמן מסוים את הים לחלוטין.

אמר ה"בעל שם טוב": לפי הסברו מתחזקת עוד יותר האמונה בה, שכן גם אם מדובר בכוכב, איך דאג הקב"ה שבדיוק באותן שניות שבהן הים יתייבש, יעברו אותו בני ישראל, ובדיוק כאשר יחזור הים לאיתנו, יכנסו המצרים ויטבעו? תזמון הארועים כאן מעיד יותר מכל על יד ה' יתברך ועוצמתו.

המלך איחר, ולפיכך סברו שכבר לא יגיע, ולכך נטשו את המקום. ואילו המלך אומר להם: "אומנם איחרתי, אבל אתם חיילים, וקיבלתם הוראה להמתין לבואי, אם כן מי התיר לכם להפר את ההוראה?"

כך כלל ישראל, היו אמורים להמשיך ולהמתין לבואו של משה רבנו, גם אם הוא מתמהמה, אבל כאמור, פקעה סבלנותם.

רואים אנו להיכן יכולה להוביל את האדם תכונה רעה זו של חוסר סבלנות.

ישנם בני אדם שיכלו להשיג דברים גדולים, אם רק לא היו מאבדים את סבלנותם. הללו היו מיעודים לגדולות, ולחיות חיים מאושרים, אבל הם חיפשו "קיצורי דרך", ולפיכך איבדו את הכול.

היה מי שהמשיל זאת, לאדם שקנה רכב והחל לנסע בו. הוא לא היה בקי ברכבים, ולכן לא הבין מדוע פתאום

להם סבלנות להמתין עוד מעט, וכבר הם רוצים לעשות עגל ולסגוד לו.

ה"חפץ חיים" זצ"ל הביא על כך משל: לחיילים במחנה הצבאי נאמר, כי המלך אמור להגיע בעוד שעות ספורות למחנה, ולהעניק אותות הצטיינות לחיילים. כמובן שכל החיילים עמדו במסדר, והמתינו לבואו של המלך.

חולפת שעה, חולפות שעותיים, ודמותו של המלך אינה נראית באופק. חלק מהחיילים מתחילים לאבד סבלנות ולנטוש את מקומם. יש מהם שהלכו לשתות, אחרים לשחק, אחרים לנוח, ורק חיילים בודדים נותרו לעמוד על משמרתם, ממתנים לבוא המלך.

לפתע מגיע המלך למקום, ומגלה כי רוב החיילים אינם ממתנים לבואו. ברור שהוא העניק אותות הצטיינות לאלו שנותרו על משמרתם, והעניש את החיילים שעזבו את המקום. הללו ניסו להתנצל בפני המלך, באומרם כי

המנוע, אבל חוסר הסבלנות הביאך לגרום נזק כבד לרכבך!"

כך האדם, פתאום נדלקת לו "נורה אדומה". החיים לא מתנהלים כפי שהוא ציפה שיתנהלו. לו היה פיקח, היה ממתין בסבלנות עד שהדברים יסתדרו, אבל הוא מחפש לקצר את הדרך, ולפעמים כתוצאה מכך נשאר ללא כלום.

כלל ישראל בראותם שמשה רבנו בושש לבוא, איבדו את סבלנותם וחסטאו בחטא הנורא, שנזקיו נותרו לדורות עולם. כך לימדו אותנו גדולי ישראל בכל הדורות, שעל האדם להיות סבלן, הן כלפי היחיד והן כלפי הכלל, ואז יכול הוא לזכות לכל המעלות הגדולות.

באמצע הדרך נדלקת נורה אדומה. הדבר מאוד הפריע לו, והוא נכנס לחשמלאי, וביקש ממנו לנתק את האור הזה. החשמלאי עשה את אשר התבקש, ניתק את החוט המוביל למנורה הזו, והיא אכן כבתה.

הנהג יצא לדרכו מרוצה, ומה מאוד הופתע, פתאום באמצע הנסיעה, שהרכב נעצר, כאשר הוא מעלה עשן.

מכונאי שהגיע למקום והחל לבדוק את הרכב, גילה כי השמן אזל מהמנוע, וכל המנוע נשרף. וכשסיפר לו הנהג על המנורה האדומה שנדלקה ונותקה. אמר לו המכונאי: "שוטה שכמותך! המנורה הזאת התריעה בפניך שחסר שמן למנוע. אם היית נכנס לכל תחנת דלק וממלא שמן, היית מציל את

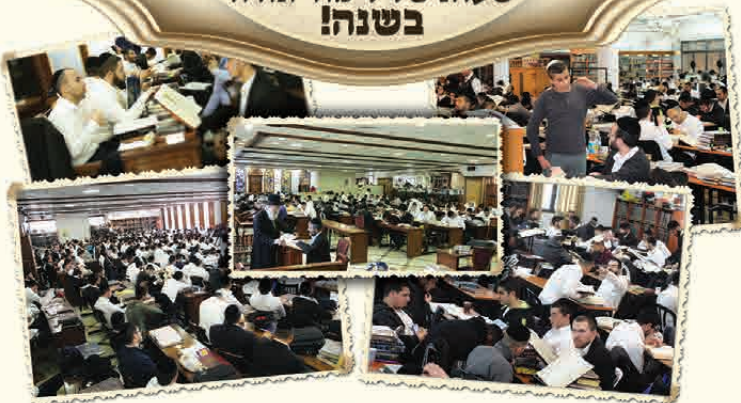

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ- 10,555,000 שעות של לימוד תורה בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה

הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים

02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים | טל: 02-5000455 | פקס: 02-5000502 | orhachaim.org

לחסויות, להפצה,

להנצחת

ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455

נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לזרע בר קיימא: אפרת בת שמחה סוליקה

לרפואת: רמי בן חוה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל ויקאם הי"ו,

ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד וראובן בני שרית הי"ו,

אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו

ולעילוי נשמת: ר' דוד בן איזה ז"ל, מרים בת זורה ז"ל,

מזל בת מרים ז"ל, אליעזר בן רגינה ז"ל, ר' יהודה בן עישה ז"ל, לאה בת פנינה ז"ל,

מרדכי צבי בן רגינה ז"ל, ר' יגאל בן מלכה ז"ל, יעקב בן ברטה ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה.